

Valggrundlag

”Resultater for medlemmerne - også på arbejdstiden”

Anders Liltorp, genopstiller til Hovedstyrelsen

Arbejdstiden er rammen om medlemmernes arbejde. En central aftale om arbejdstid er for mig både en resursecikring med arbejdstidsbestemmelser og forhandlingspligt på alle niveauer. Dermed er en central aftale også udtryk for den enighed, der er mellem parterne om prioritering af resurser og hvilke særlige fællesnævne, der er brug for i understøttelsen af læreres og børnehaveklasselederes arbejde. For mig, er et helt centralt element i sådan en aftale forhandlingsforpligtelsen. Og det gælder alle niveauer: Det centrale mellem KL og Danmarks Lærerforening, det kommunale mellem kreds og kommune og det lokale mellem skoleleder og tillidsrepræsentant.

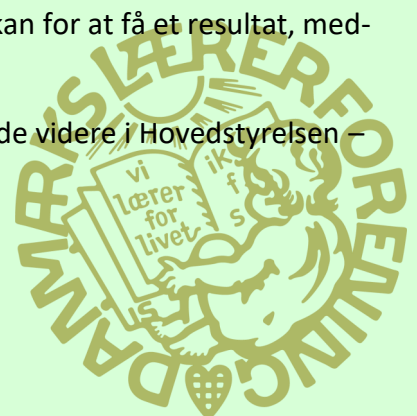
Jeg vil arbejde for, at en kommende aftale understøtter professionen og vores professionsstrategi. Derfor vil jeg gøre alt, hvad jeg kan i Hovedstyrelsen, for at en kommende aftale også udtrykker enighed om hvilke krav og forventninger, der er til samarbejdet om skolens udvikling, om fælles prioriteringer af faglige og pædagogiske tiltag. En aftale, der også understøtter en professionel nutidig skoleleder og lærerrolle. Et sådan indhold vil have stor betydning for medlemmerne og for folkeskolens omdømme.

Derfor er det afgørende, at den kollektive centrale aftale om arbejdstiden og forhandlingsforpligtelsen genskabes i de kommende periodeforhandlinger. Vi og vores arbejdsgivere har brug for en fælles overenskomst at bygge et godt lærerarbejdsliv, respekt om professionen og en god folkeskole på. Det er nu, vi skal skabe vores fundament om arbejdstiden centralt. Det mener jeg, medlemmerne har en helt berettiget forventning om. Og jeg mener, at vores arbejdsgiver i lige så høj grad som os har brug for at få et fælles overenskomstfundament på arbejdstiden tilbage.

Vi skal i fællesskab få så meget med som muligt til at understøtte medlemmerne og folkeskolen nu. Og vi skal huske, at det, vi arbejder for nu, får betydning for mange andre fagforeninger. Vi skal sætte barren højt, så vi kan se vores venner i resten af fagbevægelsen i øjnene og vise vores solidaritet. Hvis vi lykkes, har vi med periodeforhandlingerne og Lærerkommissionen, sammen med vores arbejdsgiver, skabt en ny måde at forvalte og styrke Den Danske Model.

Jeg har selv været med til foreslå og kæmpe for en ny start for medlemmerne, for samarbejdet med vores arbejdsgivere og for folkeskolen. Jeg vil gøre alt, hvad jeg overhovedet kan for at få et resultat, medlemmerne også vil kunne mærke i hverdagen.

Jeg beder derfor medlemmerne give mig deres stemmer for at kunne arbejde videre i Hovedstyrelsen – også for en central aftale om arbejdstid.

Valggrundlag

”Resultater for medlemmerne - også på inklusions- og specialundervisningsområdet”

Anders Liltorp, genopstiller til Hovedstyrelsen

Inklusions- og specialundervisningsområdet er nødlidende. Det, medlemmerne leverer – på trods af utilstrækkelige rammer – er godt, men det er ikke nok. Der er efterhånden langt mellem de virkelig gode eksempler på velfungerende inklusion og specialundervisning. Det er ikke bare utilfredsstillende fagligt set - det er hjerteskrærende at være vidne til. Det sætter tusindvis af medlemmer under et massivt psykisk pres. Medlemmerne mærker desværre inklusionstanken på egen krop og sind og det er efter min mening én af hovedårsagerne til, at alt for mange dygtige medlemmer og gode familier vælger folkeskolen fra.

Problemerne på området er desværre blevet stadigt større. Andelen af elever, der har brug for specialundervisning, hjælp og støtte stiger. Flere børn får diagnoser, og det presser hele vores område. Fra PPR, specialskoler, gruppeordninger og den helt almindelige skole helt ud i den enkelte klasse. Ofte oplever medlemmerne strukturændringer, nedlægninger og sammenlægninger på specialområdet, nye måder at visitere på og pænt formulerede, men utilstrækkelige, inklusionsindsatser. Listen er uendelig lang. Der er bare ikke noget, der for alvor tager fat i problemets rod: At mulighederne for at sætte ind og hjælpe, inden problemerne vokser, ikke er tilstrækkelige. Resurserne og økonomien ikke hænger sammen.

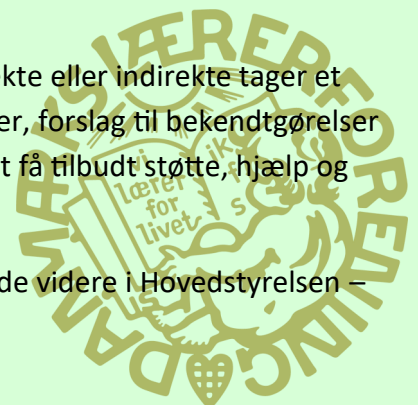
Samtidig er inklusion blevet udtryk for stort set alt, hvad der kan være i til stede i en helt almindelig gruppe elever eller i en klasse: Sociale problemer, faglige problemer, familieproblemer osv. I virkeligheden er der behov for igen at have en mellemvej i lovgivningen, der sikrer, at alle elever kan få hjælp og støtte – også uden diagnoser.

Vi ved jo fra de eksempler, der er fra kommuner og skoler, der investerer i området og fastholder en høj kvalitet og specialisering, at det virker. Vi ved også, at det ikke er alle elever, der trives på den lokale folkeskole, men nogle har størst gavn af en folkeskole, der beskæftiger sig med specialundervisning, og som er indrettet efter de behov, eleverne der har. Specialskoler er også folkeskoler.

Jeg har været med til at sætte inklusions- og specialundervisningsområdet øverst på den politiske og fagpolitiske dagsorden. Det er først nu, at alvoren og virkeligheden ser ud til at være så grel, at der er vilje til politisk handling.

Danmarks Lærerforening skal byde ind med konkrete løsninger, hvor vi direkte eller indirekte tager et medansvar for at gå nye veje. Vi må byde ind med forslag til nye vejledninger, forslag til bekendtgørelser og gerne lovændringer, der genindfører og præciserer elevers retskrav på at få tilbudt støtte, hjælp og kvalificeret specialundervisning.

Jeg beder derfor medlemmerne give mig deres stemmer for at kunne arbejde videre i Hovedstyrelsen – også for en styrkelse af inklusions- og specialundervisningen.

Valggrundlag

”Resultater for medlemmerne - også for professionen”

Anders Liltorp, genopstiller til Hovedstyrelsen

En styrkelse af professionen er afgørende. Vi er en stærk profession med høje ambitioner for alt det, vi vil for eleverne og for skolen. Vores arbejde er meningsfyldt, og betydningen af vores arbejde kan ikke overvurderes.

Det er skræmmende, at 20 % af de ansatte ikke har en læreruddannelse, og at alt for få vælger at uddanne sig til lærer. Det er endnu mere bekymrende, at kun 43 % fire år efter endt læreruddannelse arbejder i folkeskolen. Der vil ikke være en folkeskole, hvis ikke der er kvalificerede lærere til at undervise eleverne.

Der er derfor brug for at styrke professionen på tre sammenhængende områder: Læreruddannelse, efteruddannelsen og fastholdelse og rekruttering i arbejdet.

Vi skal sikre, at de høje ambitioner, vi har for udviklingen af læreruddannelsen, gennemføres. Det handler om flere undervisningstimer og en bedre kobling til praksis i lærerarbejdet på læreruddannelsen. Jeg mener, vi skal arbejde for at indføre øvelsesskoler i Danmark, hvor undervisere på læreruddannelsen også underviser i folkeskolen, og hvor praksis, forskning og læreruddannelse fungerer sammen og i sammenhæng. For mig handler det ikke først og fremmest om en 5-årig læreruddannelse, men om kvaliteten, perspektiverne og indholdet.

Vi skal have indført en ret og pligt til at efteruddanne sig et helt år, mindst hvert tiende år, som lærer. Når en nyuddannet lærer som 25-årig kan se frem til knap 50 års lærergerning, er det nødvendigt med tid til efteruddannelse i egne eller nye fag og praksis. Og efteruddannelsen skal sikres med en ret til tid, så arbejdslivet hænger sammen, og kvaliteten er høj.

En styrkelse af professionen, og omtalen af vores arbejde, hænger også sammen med et lærerliv i balance. Det handler om udsigten til og opfattelsen af et attraktivt arbejdsliv med muligheder. Det er ikke nok med efteruddannelse, selvom det vil være en stor gevinst. Der skal også være gode opstartsordninger med dygtige mentorer, der har tid til at sætte nye kollegaer ind i arbejdet, som kan være med i undervisningen, som kan være med til alle de første gange, noget kan være svært. Samtidig skal der være plads til seniorordninger, der giver mulighed for at kunne holde til et langt arbejdsliv, og som kan bruges til at undgå nedslidning.

Jeg vil arbejde for, at Danmarks Lærerforening er en langt mere proaktiv aktør på det uddannelsespolitiske område, og at vi løfter livslange uddannelsesmuligheder og et arbejdsliv i balance i sammen med resten af fagbevægelsen i Fagbevægelsens Hovedorganisation. Det er der brug for, hvis vi vil lykkes.

Jeg beder derfor medlemmerne give mig deres stemmer for at kunne arbejde videre i Hovedstyrelsen – også for en styrkelse af professionen.

